

אומ שניח

שיחות, דרשות ומאמרים למגידי שיעור ולכל דורש ברבים
לאורו ולזכרו של מרן קדוש ישראל ותפארתו שר התורה זיע"א

ערוך מתוך שיעורי לב ארי - ב"ב

ד"ר מוקדשים לעילוי נשמת מו"ר ר' יפת בן יצחק ז"ל הכ"מ.

גליון מס' 246

שבת עקב תשפ"ו

עניין של חינוך

"ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך"
(י, ח)

מובא בשם המגיד ממזריטש זצ"ל שיש להקפיד בברכת המזון עוד יותר מבתפלה, לפי שהתפלה מדרבנן, וברכת המזון מדאורייתא! אבל יתכן שלא כדאי לפרסם דין זה, ומשום מעשה שהיה... ה"חפץ חיים" זצ"ל בקש מהאברכים שעסקו במכירת ספריו בעזירות ישראל, שביבואם ידרשו ברבים בענין שמירת הלשון, חשיבותה וחמרתה. הגיע אחד מהם לעגרה שאנשיה אינם בני תורה, קם ודרש: מורי ורבותי, פשרות המטבח היהודי משרשת ברוח השם, איש אינו חשוד לרכש בשר שאינו כשר, ומי מדבר על בשר 'דבר אחר'! "חלילה וחס!" הודעו כלם. "וכלם מפרידים הפרדה מחלקת בין בשר וחלב, ומקפידים על שמירת שש שעות מלאות מארוחת הבשר לאכילת מוצרי חלב" – "ודאי!" התנהו כלם. "ובכן", רעם קולו, "דעו לכם: המתנת שש שעות - מנהג הוא, המעגן בהלכה, אסור בשר עוף בחלב – מדרבנן, בשר חזיר - לאו אחד על כל 'בזית', וכמה 'בזיתים' עלולים לאכל – ובדבור אחד של לשון הרע, עלולים לעבר על שבעה עשר לאוים מדאורייתא, וחמור עניינה פשלוש עברות החמורות, עבודה זרה גלוי עריות ושפיכות דמים (ערכין טו ע"ב)! נדחמו. באמת חדוש, לא דעו! בצאתו, שמעם מחליפים רשמים: אם שמירת הפשרות חמורה פחות מלשון הרע, אולי באמת הגזימו בה... ואם הפסק בברכת המזון הוא כהפסק בתפלה, אולי מתר לענות בתפלה לשיחת טלפון, ולהצניץ בה לכותרת בעתון... אז אולי כדאי שלא לדע... (והגדת)

פנינים משלחן מלכים

"וברך פרי בטןך" (ז, יג)

מעשה שהיה ברוסיה, לפני המלחמה, חי יהודי עשיר מפלג בשם דניס. הוא החזיק ותמך בכספו את כל עולם הישיבות בליטא, ברוסיה ובפולניה. כל ראשי הישיבות, הגדולים והמפרסמים ביותר, היו פוקדים את מעונו ואף מתאכסנים בו. אחרי המלחמה הוא נותר עני ואביון, הבולשביקים הקומניסטים לקחו ממנו את הכל. הוא הגיע לירושלים בעירם ובחצר כל, וכך נפטר. אבל היו לו שני חתנים, גדולי תורה, אחד היה ראש ישיבת טעלז, והשני הרב של טעלז. הוא נהג לומר: "מכל רכוש הרב נותרו לי שני יהלומים", כשהוא מתפנן בדבריו לשני חתניו. כמה זכה אותו אדם לשני חתנים כה מפקלים! כמובן היו לו זכויות עצומות של החזקת תורה, ואולם למעשה היתה כאן סבה נוספת...

פעם הגיע רבי אלחנן וסרמן זצ"ל למעונו של דניס כדי לבקש את תמיכתו. היה זה ביום חרף, והדרכים היו מלאות בבוץ. נעליו ובגדיו של רבי אלחנן התלכלכו מהבוץ, והוא הרהר לעצמו כיצד יוכל להכנס לביתו של העשיר, והלא ילכלך את השטיחים היקרים ואת הכסאות המרפדים. רבי אלחנן הכיר היטב את מבואות הבית, וידע כי יש אפשרות להכנס אליו גם דרך המטבח, שם אין שטיחים, ושם יוכל העשיר לקבל את פניו, וכי רק בשלון יכול העשיר להעלות את תרומתו, ולא במטבח! הוא דפק על דלת המטבח ושתי קלודות קטנות פתחו לו את הדלת. הן הפירו אותו, ומחרו לבשר לאביון: "רבי אלחנן הגיע!" הן הפירו את אביון, וידעו שביים בו ר' אלחנן מגיע אליו, נהיה לו יום "שמחת תורה". רבי אלחנן בקש מהן למסור לאביון כי היות והוא מלכלך בבוץ, הוא לא הרשה לעצמו להכנס דרך השלון, שמא ילכלך את הרהוט היקר שיש בו, וכי הוא ממתיין לו בדלת המטבח. כשהדיוק שמע את הדברים מפיו בנותיו, הוא נהיה חור כמו סיד. רץ למטבח ופרץ בכי. רבי אלחנן לא הבין מה קורה פה: תמיד הלה מקבל אותו בסבר פנים יפות, בשמחה, ואלו הפעם? מה קרה? הוא פנה לדניס ושאל: "שמא צרה התנגשה ובאה לביתך? ספר נא לי!" ודניס פתח את פיו, כשבכיו מתגבר מרגע לרגע: "רביה, מה עשיתי לך? מה פשעי ומה חטאת שפכה הרביה מתנהג כלפי? למה מגיע לי שהרביה מקלקל את הבנות שלי?" רבי אלחנן לא הבין מה הלה שח: "מקלקל את הבנות שלך? הרי איני מכירן כלל!" "אסביר לך את פונתי. אני עסוק מבקר ועד ערב בזהב ובכסף, ביהלומים ובתכשיטים, כל היום אני עסוק עם סוחרים, כל יומי, מתחלת ועד סוף, הוא ביזנעיס. הבנות שלי רואות כל זה, חשש כבד ממלא את לבי: מה פתאום הן תספמנה להתחתן עם תלמידי חכמים? הלא הן לא רואות בבית, כמעט, כל זכר לתלמוד תורה? לצערי הרב, לא נותר לי זמן במשך היום לקלוד תורה. התקנה היחידה שנותנה בלבי היא, שהן רואות את אביון מכבד בכל לבו ונפשו תלמידי חכמים, מארח אותם ומעניק להם מממונו – זה מלמד אותן כי גם אביון מניק את התורה מפל הפסוק והזהב. כעת הרביה בא לביתי, ומספר לבנותי כי הוא לא מענין ללכלך בבוץ את השלון, ולכן הוא עומד בפנייה הצדדית של הבית. מה הן לומדות מזה? שהשטיחים יותר יקרים מהתורה, שהכרסאות יותר חשובות מראש השכיבה! בשביל לשמר על נקיון השטיחים אפשר להעמיד את רבי אלחנן בדלת הצדדית של המטבח, ולא להכניסו בדרך כבוד הביתה! אוי ואבוי לחנוך שכה!" "מה ברצונך שאעשה כעת?", שאל אותו רבי אלחנן. "רביה! תן לי את דך ובא ונכנס דרך הכניסה הראשית, נכנס ונשב בשלון, רצוני שתדרוך בבוץ שרנגליד על השטיחים, תלכלך אותו, תשב על הכרסאות, תלכלך גם אותו, שהכל יתלכלך! או אז הן תדענה מה עקר ומה טפל, כך יכנס להן לעצמות שהתורה, שרבי אלחנן, יותר חשובים מכל הבלי העולם הזה". בזכות החנוך הזה שהעניק לבנותיו, זכה אותו דניס לשני חתנים גדולי תורה מפקלים. (יחי ראובן)

ברכת שבת שלום מערכת לב ארי

לע"נ הבחור אריה ז"ל בן דוד וזהבה הי"ו

מערכת שיעורי לב ארי – שיעורים שבועיים לאור הפרשה מפי הרב אריה יוסף שליט"א

מעשה שהיה...

גילוי משמים\ ספורים על מרן המקובל הנסתר הרב

חיים אבישלוס כהן פרחיה - החלבן זיע"א. (מלוקט בשינוי

לשון קלים מתוך 'פניני הצדיקים')

הילולא דצדיקייא

הילולת מרן

המקובל הנסתר

הרב חיים

אבישלוס כהן

פרחיה - החלבן

זצ"ל זיע"א

(יב' אב תשע"ט)

הצדיק הנסתר הרב חיים אבישלוס כהן פרחיה הידוע כ'החלבן מגבעתיים' נולד בשנת ה'תרצ"ה ביפו לאביו: הצדיק הנסתר הרב עזרא אברהם זצ"ל ולאמו: מרת בלנקה ע"ה. בתחילת שנות ה-30 הקים אביו מחלבת גבינות בשם 'מחלבת הכהנים' בתל אביב. כבר כשהיה רך בשנים, גילה עניין גובר והולך בספרי הקבלה. האב לקח אותו לשיעורי חבורת המקובלים והוא נעשה לתלמיד מן המניין. בשנות ה-60 הקים אחיו את 'מחלבת דש' בגבול שבין גבעתיים לתל-אביב ורבינו מגיל 20 בערך התחילו לעבוד למחייתו במחלבה זו בשותפות עם אחיו. לאחר שהתגלה, התחיל ללמד שיעורים בגמרא ובקבלה בכולל 'השלום' בגבעתיים. רבים פנו אליו ונושעו. ראשי ישיבות עלו להתייעץ איתו. בעל רוח-הקודש. גאון בנגלה ובנסתר. לא הסכים לקבל כסף עבור ברכתיו. היה רגיל להפריש 90% ממשכורתו לחלוקה לעניים. החזיק במסירות נפש במשך שנים רבות את הכולל של הגאון רבי שמעון בעדני זצ"ל (חבר מועצת חכמי התורה) וכן החזיק כוללים של אברכים ותהילים לבנים ובנות בכל שבת בירושלים ובבני-ברק. תמך באופן קבוע בשירת הבקשות. ענוותן. מעולם לא אהב שמצלמים ומפרסמים את מדברים או סחים אודותיו. מקומו בביה"כ היה בסוף השורות בספסל בצד. קירב כל יהודי ויהודי לאביו שבשמיים באהבה וחיבה גדולה. עבד את קונו במסירות נפש ונתן עיניו על צורכי אברכי הכולל שהיו עבורו כבנים ממש. כל חייו הירבה להתפלל ולבכות לה' ותחינותיו היו מתוך רגש פנימי חזק. רבנו נלב"ע ב-י"ב אב ה'תשע"ט. רבנו חי ופעל כ-84 שנים. ציונו בבית-העלמין סנהדריה בירושלים.

ת.נ.צ.ב.ה. וזכותו תגן עלינו אמן!.

היתה תקופה בה האברכים בכולל 'ישיבת השלום' - גבעתיים עסקו בענין מסים ביוזמה דעה. רבנו הגיע להתפלל מנחה גדולה והתענגו באיזה נושא האברכים עסקו היום. רבנו העיר להם שנפלה טעות בלמוד שלהם ובקש מהם לחזור ולעין שנית. האברכים הראו לו טבלת סכום של הסימן והוא בקש שיתבוננו שוב. לאחר התפלה התישבו האברכים וחזרו שוב על הלמוד מחדש משיטות הראשונים והבית יוסף ועד פסיקת השלחן ערוך ומצאו שאכן שגו בצורה בולטת. למחרת בעת שהרב הגיע למנחה שאלו אותו: "מנין הרב ידע זאת?". הצדיק ספר שלפני שיצא מהמחלבה, ישב על כסא ולפתע התמלא כל החדר באור עצום ונכנס אליו יהודי מהעולם העליון ואמר לו: "לך ואמר לאברכי הכולל ששגגה יצאה מתחת ידס".

באחת הפעמים רבנו גלה: "אני רואה אותיות כתובות על מצחו של אדם וזו מתנת שמים". באותיות רמוזים מעשיו. במוצאי חג סוכות היו רגילים לעלות אליו למחלבה עם האתרוג וכשהיה בוחן בעיניו הקדושות את האתרוג שברכו עליו במשך חג סוכות היה אומר לאדם מה עליו לתקן, באיזה מדה הוא לקוי כמו גאון פעס וכדו'. בנוסף ספר אלו מארעות עתידים להיות במשך אותה השנה. אנשים העידו שהרב היה מגלה להם כשהתבונן באתרוג שלהם כמה מסכתות הם סימו במשך השנה ומה דרגת הלמוד וכמה זמן הקדישו להתעלות והיה קולע למקומות הכי חבויים אצל האדם ומדבר ומוכיח על נקודות במדות ודרך ארץ שאין אדם שם על לבו וחושב עליהם כלל.

פעם אחת אדם נכנס אדם לכולל בשעת הצהריים ומסר לרב פתק עם שמו לברכה ולפתע הצדיק התחיל לצעק עליו בקולי קולות: "פה זה פולל. אתה יודע מה זה פולל? תצא מכאן". פשאותו אדם יצא, אומר הצדיק לאברכים התמהים: "אל תבהלו, על איש זה נגזר להפגס לבית הסהר ובבזיונות אלו המתקתי מעליו הכל והסרתי מעליו את איום המאסר". לאחר מכן בפרו את הענין אודותיו והתברר שנגעשה לו נס ונעלם תיק הראיות ונצל מהתסבכת בה היה מצוי, וכשבא אחר כך להודות לרב אמר לו הצדיק: "אני יודע, אני יודע".

כבר מגיל שש נכר בו שנועד לגדולות פעם ספר שבטע שנקנס לבית הפגסות בראש השנה ושמע תקיעת שופר אמר לאביו שהוא שומע עוד תקיעת שופר ואמר לו אביו שלא ידבר על כך משום שרק הוא שומע את זה וזה קול השופר המשתלשל ויורד מן העולם העליון.

ספר יהודי שהגיע למחלבה והרב צעק עליו צעקות גדולות ללא הפסקה וגם כשהתחיל לצאת הרב הלך אחריו והמשיך לצעק עד הכביש הראשי. אותו אדם תהה מדוע, מה פשע ומה חטא שהרב התנהג אליו בצורה שכזו. לאחר מכן עלה אותו אדם על רכבו ופתח בנסיעה. בדרך נסע בתוך מנהרה ונכנסה בו משאית ענקית. הרב נמנע לגמרי אך הוא יצא בריא ושלם. למחרת הגיע אותו אדם למחלבה והודה לרב על הנס העצום שפעל בשבילו.

באחת הפעמים הגיע אדם לכולל עם תינוק על הידים וספר כי התינוק מפרסם כל הזמן והרב צעק עליו שניצא מהכולל. אמר לו אותו אדם שבא רק לבקש ברכה ושוב צעק עליו, ואחרי זה ספר שמאותו הזמן שהרב צעק עליו, התינוק הפך להיות בריא לחלוטין ולא היה לו יותר פרקוסים.

הספורים המפלאים מעבדים מהעלון 'ברכת חיים'

מוֹבֵא בְּזֶהר שְׁמִי שְׂרָגִיל לַעֲשׂוֹת כֵּן (לַעֲנוֹת אֱמֹן בְּקוֹל רֹם)

יְהֵא מִבֶּשֶׁר שִׁימַח לֹו הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת עֲוֹנוֹתָיו וְאֶשְׂרִי וְאֶשְׂרִי חֲלָקוֹ. הִבֵּה וְנִרְאָה מֵהַסְפּוֹר שְׁלִפְנִינוּ, כְּפִי שֶׁסִּפֵּר הָרַב אֶשֶׁר קוֹבֵלֶסְקִי שְׁלִיט"א, הַמּוֹבִיל אוֹתָנוּ לְתוֹכָהּ, עַל גִּדֹל מַעֲלַת אֲמִירַת אֱמֹן, אֶשֶׁר בְּכוּחָה לְבִטֵּל גְּזֵרוֹת קִשּׁוֹת וְרַעוֹת...

הַסְפּוֹר הֵבֵא אֶרֶע לִפְנֵי כַּמָּה עֶשְׂרוֹת שָׁנִים בְּרַכְּבַת הַעוֹשָׂה דְּרַכָּה מִירוּשָׁלַיִם לְחִיפָה. לֹא בְּכָל יוֹם וְלֹא לְכָל אָדָם מְזַדְמָנֵת נְסִיעָה בְּרַכְּבַת עִם אֶחָד מִגְדוּלֵי הַדּוֹר. זָכִיָּה זֹו נִפְלָה בְּחֲלָקָם שֶׁל קְבוּצַת שׁוֹטְרִים יְרוּשָׁלַמִּים, לְבוּשֵׁי מִדִּים, אֶשֶׁר עָמְדוּ בְּתַחֲנוּת הַרְּכָבַת כְּשֶׁעֲיִנִּיהֶם צוּפוֹת לְרֹאוֹת אִם מְגִיעָה הִיא. הַרְּכָבַת הַגִּיעָה, הַשׁוֹטְרִים אֶשֶׁר עָשׂוּ דְּרַכָּם לְחִיפָה, עָלוּ לְרַכְּבַת וְהִתְפָּזְרוּ בֵּין הַקְרוֹנוֹת. הֵם בּוֹדָאִי לֹא שָׁמוּ לֵב יוֹתֵר מִדִּי לִיהוּדֵי גְבָה קוֹמָה שְׁעָלָה עִמָּם. הֵם בּוֹדָאִי לֹא שָׁעֲרוּ שְׁתַּגְלָגְלָה לִידָם הַזְכוּת לַעֲמֹד בְּמַחְצָתוֹ שֶׁל אֶחָד מִגְדוּלֵי הַתּוֹרָה וְהַמּוֹסֵר, הֵלֵא הוּא הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק רַבִּי אֱלִיהוּ לופִּיָאן זצ"ל. הַרְּכָבַת הַחֲלָה בְּמַסְעָה, חוֹלֶפֶת בְּבִיעֵף בֵּין הָרִים וּגְבָעוֹת. הִיָּה זֶה בְּאַמְצַע הַמַּסָּע, יָד רַכָּה הִנָּחָה עַל כַּתְפוֹ שֶׁל אֶחָד הַשׁוֹטְרִים. הִלָּה הִסֵּב אֶת רֹאשׁוֹ וְרָאָה לִפְנֵי יְהוּדֵי נִשְׁוֹא פָּנִים. אֵין לֹו תֵּג מְזָהָה עַל דָּשׁ בְּגָדוֹ, אוֹלָם הַכֶּרֶת פָּנָיו עֲנָתָה בּוֹ כִּי יְהוּדִי חֲשׁוֹב הִנְהוּ. הִיָּה זֶה הַגָּאוֹן רַבִּי אֱלִיהוּ לופִּיָאן. "בְּקִשָּׁה לִי אֱלִיד", פָּנָה רַבִּי אֱלִיהוּ לופִּיָאן אֶל הַשׁוֹטֵר. "אֲנִי צָרִיד לֹוֹמֵר עֲכָשׁוּ בְּרַכְּבַת 'אֶשֶׁר יֵצֵר', לָכֵן אֲבַקֵּשׁ מִמֶּךָ שֶׁתֵּאֱסֹף לָכָאן אֶת כָּל הַשׁוֹטְרִים שֶׁבְּרַכְּבַת כְּדֵי שֶׁיַּעֲנוּ אֱמֹן עַל בְּרַכְּתִי...". הַשׁוֹטֵר אָף כִּי הִיָּה נִדְהָם לְמִדֵּי מִן הַבְּקִשָּׁה הַחֲרִיגָה, לֹא הֵעִז לְסַרֵּב. הַדֶּרֶת פָּנָיו שֶׁל רַבִּי אֱלִיהוּ לֹא אִפְשָׁרָה לֹו לְהִסָּס בְּדִבְרֵי מַלְוֵי בְּקִשְׁתּוֹ הַמוֹצָרָה. תִּכְף וּמִידָ קָם מִמְּקוֹמוֹ וְהִחַל מַלְקֵט אֶת הַשׁוֹטְרִים. אָכֵן מֵאַרְעַ מְבַדֵּחַ לְמִדֵּי... "מָה אַתָּה אוֹמֵר?", "בְּרַכָּה?", "אֶשֶׁר יֵצֵר?", "מָה לֹוֹמֵר 'אֱמֹן'? הַשׁוֹטֵר הַמֵּאֱסֹף גַּם הוּא לֹא יָדַע מִדֵּי הַרְבֵּה מֵהִי בְּרַכָּה וּפְשָׁרָה, אֲבָל הָרַב הִזָּה כִּה הִרְשִׁים אוֹתוֹ שֶׁהוּא עֹשֶׂה כְּמַצּוֹתָיו. אֵט אֵט הִתְאַסְּפוּ הַשׁוֹטְרִים. אֵלוֹ מַחֲכִים, אֵלוֹ דוֹחֲפִים מִרְפָּקִים וְאַחֲרִים סִתָּם כִּדְּסִקְרָנִים לְדַעַת מָה בְּדִיוֹק עוֹמֵד לְהִתְרַחֵשׁ. מָה בַּעֲצָם אִפְשָׁר לְהַפְסִיד? זָמֵן? וְהֵלֵא בֵּינֵתִים הַרְּכָבַת שׁוֹעֲטֶת קְדִימָה. מָה יֵשׁ? קִצַּת חַיּוֹת בָּחִיִּים... עוֹמֵד רַבִּי אֱלִיהוּ לופִּיָאן מִקֵּץ שׁוֹטְרִים לְבוּשֵׁי מִדִּים. שֶׁקֵּט הַשֶּׁלֶךְ בִּקְרוֹן. רַק קוֹלוֹ שֶׁל רַבִּי אֱלִיהוּ נִשְׁמַע מִתּוֹן מִתּוֹן: "בְּרוּךְ... אַתָּה... ה'..." דְּבִקּוֹת כָּזוֹ. הַשׁוֹטְרִים הָיוּ נִפְעָמִים וְנִרְגָּשִׁים מֵהַמְּחִזָּה. יֵשׁ בֵּינֵיהֶם שֶׁזֶה הַבְּרַכָּה הָרִאשׁוֹנָה שֶׁהֵם שׁוֹמְעִים בָּחִיָּהֶם. גַּם אֵלוֹ שֶׁכָּבַר שְׁמֵעוּ, כָּזוֹ לֹא שָׁמְעוּ. אֵיזוֹ עֲצָמָה, אֵיזוֹ כּוֹנֶה, אֵיזוֹ דְּבִקּוֹת. "אֱלִיקִינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם...". הַרְּכָבַת דוֹהֶרֶת קְדִימָה, מִמְּהֶרֶת כָּל כֵּךְ, אֵךְ רַבִּי אֱלִיהוּ לֹא מִמְּהֵרָה. מִתּוֹן מִתּוֹן כְּמוֹנָה מַעוֹת "אֶשֶׁר... יֵצֵר... אַתָּה... הָאָדָם... בְּחֻכָּמָה...". כּוֹנֶה כָּל כֵּךְ מוֹחֲשִׁית אוֹתָהּ הִיָּה נִתֵּן לְמַמַּשׁ. גָּלִים שֶׁל הָעֲרָצָה מְעַבְּרִים אֶל הַדְּמוּת שֶׁבַתּוֹךְ. כָּזוֹ יִרְאֵת שָׁמַיִם. הֵם לֹא יוֹדְעִים מָה זֹו יִרְאֵת שָׁמַיִם, אֵךְ הֵם חֲשִׁים שֶׁהִיָּהוּדִי הַנִּשְׁגָּב הִזָּה דְּבִק בְּאֱלֹקָיו בְּכָל לֵב. "וּבִרָא בּוֹ נִקְבִים נִקְבִים, חֲלוּלִים חֲלוּלִים, גְּלוּי וְיָדוּעַ לִפְנֵי כִּסֵּא כְבוֹדֶךָ שֶׁאִם יִסְתָּם אֶחָד מֵהֶם אוֹ יִפְתַּח אֶחָד מֵהֶם...". שׁוֹמְעִים הֵם אֶת "הָאֵם", וְאֶת הַפֶּחֶד – אִם יִסְתָּם אוֹ יִפְתַּח, חֲלִילָה, אֶחָד מֵהֶם... "אֵי אִפְשָׁר לְהִתְקִים וְלַעֲמֹד לִפְנֵיךְ אִפְלוּ שְׁעָה אַחַת בְּרוּךְ אַתָּה ה' רּוֹפֵא כָּל בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת?". "א-מ-ן-...!". "אֱמֹן" רַבְּתִי הַצֵּלֶלֶלָה בְּרַחֲבֵי הַקְרוֹן. נֶאֱמָרָה עַל יָדֵי כָּל הַשׁוֹטְרִים כָּלָם, מִמַּשׁ כְּפִי שֶׁנִּדְרָשׁוּ. רַבִּי אֱלִיהוּ לופִּיָאן זצ"ל זָכָה לָקִים מִפְּנֵי אֲדִיר שֶׁל קְדוּשַׁת ה' שֶׁמִּשְׁתַּתְּפִּיו הֵם... שׁוֹטְרִים! זָכָה לִישׁוֹם הוּא עֵז כְּנֹמֵר... לַעֲשׂוֹת רָצוֹן אֲבִיד שֶׁבְּשָׁמַיִם. כִּי בִּלָּא עֲזוֹת אֵידָ הִיָּה מַעֵז לְכַנֵּס שׁוֹטְרִים לְדַבֵּר שֶׁבְּקִדְשָׁה? מִן הַשָּׁמַיִם סִיעוּ בִּידוֹ בְּמִשְׁימָה. לֹא רַק שֶׁהַשׁוֹטְרִים לֹא לַעְגוּ, אֲדִרְבָּה! הֵם הִחֲשִׁיבוּ אוֹתוֹ לְחֻכָּם חֲסִיד וְנַעֲרָךְ. הַשׁוֹטְרִים הִתְפָּזְרוּ לְמַקוֹמוֹתֵיהֶם וְשׁוֹטֵר אֶחָד הִגִּיב בְּהִתְרַגְּשׁוֹת: "רַק מֵהַבְּרַכָּה שֶׁלֹו לְבָדָה אִפְשָׁר לְהִתְעוֹרֵר לְהִיָּת בַּעַל תְּשׁוּבָה!". הַרְּכָבַת הַמִּשְׁיכָה בְּמַסְעָה אֵךְ לֹא לְזָמֵן רַב. פִּתְאוֹם נַעֲצָרָה. אִישׁ לֹא יָדַע מָה פִּשְׁרוֹ שֶׁל הָעֲכּוֹב. שְׁמוּעוֹת מְשׁוּמְעוֹת שׁוֹנוֹת נִפְצוּ בֵּין הַקְרוֹנוֹת. הַנוֹסְעִים הִתְהַלְכוּ בֵּין הַקְרוֹנוֹת מְנַסִּים לְדָלוֹת מִידַע אֶחָד מִפִּי הַשָּׂנִי. הַיִּדְעִיּוֹת הַקְלוּשׁוֹת שֶׁלֹא הָיוּ אֵלָּא הַשְּׁעֵרוֹת הַשְּׁתַּנּוּ מְרַגַּע לְרַגַּע, וְכָל יָדִיעָה שֶׁכָּזוֹ הַצִּלִּיחָה לְזֵרוֹת פֶּחֶד בֵּין הַנוֹסְעִים, חֲצִי שְׁעָה עֲמָדָה הַרְּכָבַת עַד שֶׁנִּתֵּן לָהּ הָאוֹת לְהַמְשִׁיךְ. מִפֶּה לֶאֱזוֹן עֲבָרָה הַשְּׁמוּעָה: מַחֲבָלִים הִנִּיחוּ מִטְעֵן חֲבָלָה עַל פְּסֵי הַרְּכָבַת. בְּנִס לֹא הִתְפּוֹצֵץ הַמִּטְעֵן. הַנוֹסְעִים נִצְלוּ מִמָּוֶת בָּטוֹחַ. רַבִּי אֱלִיהוּ, הַצַּדִּיק הַגָּדוֹל, שֶׁזָּכָה בְּחַיָּיו לְגִלּוּי אֱלִיהוּ הַנְּבִיא, רָאָה בְּרוּחַ קְדָשׁ אוֹת הַסִּכָּנָה הַמְּרַחֶפֶת – בּוֹדָאִי חִפֵּשׁ הוּא זְכוּת שֶׁתִּגַּן עֲלֵיהֶם מִפְּנֵי הַפְּרַעְנוֹת הַמִּתְקַרְבֶּת. כָּל הָעוֹנָה אֱמֹן... מֵאַרְיֵכוֹ לֹו יָמָיו וְשְׁנוֹתָיו. לֹא בְּכָדִי אֲסֹף רַבִּי אֱלִיהוּ דּוֹקָא אֶת הַשׁוֹטְרִים שֶׁבְּרַכְּבַת וְלֹא אֶת שְׁאֵר הַנוֹסְעִים. מִן הַסִּתָּם רָצָה לְלַמֵּדָם כִּי אֲמִירַת אֱמֹן אַחַת מִגְּנֵה עֲשָׂרַת מוֹנִים מִכָּל הָאֱקָדָחִים הַתְּחוּבִים לָהֶם בְּתוֹךְ הַמִּדִּים... (מִתּוֹךְ 'אוֹר שְׂרָה')

ד"ר מוקדשים לעילוי נשמת מו"ר יפת בן יצחק ז"ל הכ"מ.